

ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΠΟΥ ΤΗΝ ΓΡΑΦΕΙ Ο ΣΟΥΡΗΣ

Χίλια οκτακόσα κι' ένεννιάεξη,
στέφανον λαχάνων ή πατρης άς πλέξη.

'Ετος αριθμοϋμεν δέκατον και τρίτον
κι' έδρα μας ή χώρα των αρχαιοτάτων.

Τών δρων μας μεταβολή, ένδιαφέρουσα πολύ.

Γράμματα και συνδρομαί — άπ' εθελίας προς έμέ.
Συνδρομή για κάθε χρόνο — ό κ τ ω φ ρ ά γ κ α ε ί ν α ι μ ό ν ο .
Γιά τά ξένα όμως μέρη — δέ κ α φ ρ ά γ κ α κ α ι ' σ τ ό χ έ ρ ι .

'Εβδόμη Σεπτεμβρίου
κι' άρχή του μαρτυρίου.

Πενήντα έξη και πεντακόσα,
μεις 'στό μαλλό μου γυρίζουν τόσα.

'Αφιξις του Φαδουλή
έν γαϊθάρα και στολή.

'Ανάστα και ζωντάνεψι, ψυχή μου κοιμισμένη,
κι' ό κόσμος σε προσμένει.
'Ανάστα και ζωντάνεψι, κορμι του ραχαιτοδ
κι' άνήμπορο κουφάρι,
νά 'δης τόν Μπαράμπα πούκαμε τούς Κρήτας τάλατιο
μέ τόν Μπατρακτάρη.

Σραγιμένος γύρω σήπεται πολύδακρυς ντουγιās
και παραστέκει γελαστός ό κόσμος της αγάπης....
τροχίζει τό χαντζάρι του της Πόλις ό φονιάς,
ό του Γιλδίλ φιλόλαος κι' άμφιλαφής χασάπης,
και την σραγην κι' ό Μόσκοβος κι' ή Δύσις την έγκρίνει
κι' εύθης εξαπαλλίξεται παγκόσμιος ειρήνη.

Υπό τās αυρας τās λεπτάς ειρηνικου ζεφύρου
κόσμος αιματοστάλακτος κυττάζω νά πενάφ,
κι' έκει παρά την θην' άλλος τό κμα του Φαλήρου
'Αρμένηθων και Κρητικων κεφάλια νά ξεριφ
ώς έγγυήσεις άσφαλεις ειρήνης παγκοσμίου,
και τό χαντζάρι χαιρετώ δημοφιλους δημίου.

'Ακούω την διάγυσιν σεπτών Αυτοκρατόρων
και μου φωνάζει: μά φωνή εώς πότε θα σιγάς;
ξύπνα και σύ, κοπρόσκυλο, θηριον αιμοδόρον,

εσύ που θλεις αιματα και φόνους και σραγάς,
κι' εξόμνησε τό σφάξιμο κι' άς έντροφής' εις αιμα
τό παγερόν σου βλέμμα.

»Στρέφε και προς τόν 'Όλυμπον και προς τόν Ψηλορεί-
χαιρέτησε περιχαρής αυτόνομον την Κρήτην, [την,
κελάδησε τά τρόπαια περιφανους άγώνος,
ψάλε τόν Μπρούφα και νεκρόν και ζωντανόν συγχρόνωσ,
του Παπαδηήμου την άλκην και τούσου Μακεδόνας,
πού τό ραχάτι' χάλασαν της Λάμιας της Κορδόνας.

»'Αρμένη πάρε καύκαλο, που τόκοψαν έφίτος,
και φιλοσόφησ' επ' αύτου σαν παλαδός 'Αμλέτος.
Του κόσμου τό ξεπάτωμα ψυχρός μη θεωρήσ
ένθ' μιλάται των σραγών αιματοστάζων δαίμων...
βρόντα και σύ, πολέμαρχε, καθώς κι' ό Θεωωρήσ,
ό τās βροντάς περδόμενος των ειρηνοπολιέμων.

»Στεφάνωσε και τόν Σκουζέ, διπλωματών στολιδί,
τόν έν βρονταίς συνδράσαντα μετά του Κορδονίδη.
'Ανάστα και ζωντάνεψι νά κόψης και νά ράψης,
τρέξε 'στού βούρκου σαν και πριν νά κυλισθής τόν λάκκο,
μόνο γι' άρραδωνιάματα βασιλικά μη γράψης
νά μη σε στελθουν συντροφιά 'στού Σ κ ρ ι π τόν Κου-
[σουλάκο.

